

Η μεταφυσική αγωνία της δημιουργίας

ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ... ΑΝ ΕΤΣΙ ΝΟΜΙΖΕΤΕ

Από **Ζαχαρία Καραταράκη** — Τελευταία Ενημέρωση **Σεπ 13, 2021**

Κοινοποίηση

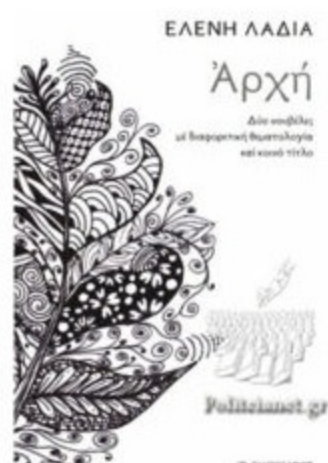
266

Του Ζαχαρία Καραταράκη

Είναι πολύ σημαντική η παρουσία της Ελένης Λαδιά στα γράμματά μας. Σπούδασε Αρχαιολογία και Θεολογία και το δημιουργικό της έργο και οι κριτικές της μελέτες έχουν εξαιρετική ποιότητα και μια μεταφυσική αύρα. Η εργογραφία της καλύπτει πάνω από τρεις σελίδες.

Γνωριστήκαμε πριν λίγα χρόνια, όταν ήρθε στο Ηράκλειο και η παρουσία της μας εντυπωσίασε με τη σεμνότητα και τον καίριο λόγο της.

Πρόσφατα από τις εκδόσεις ΑΡΜΟΣ κυκλοφόρησε το βιβλίο της με τον τίτλο «Αρχή». Περιέχει δύο νουβέλες με διαφορετική θεματολογία και κοινό τίτλο. Αποτελούν μια προσφορά αγάπης προς την αγαπημένη μητέρα που ταξιδεύει στον κόσμο, όπου δεν έχει καθημερινές και σχόλες, αλλά μας στέλνει κρυπτογραφημένα μηνύματα, που εγγράφονται στη μνήμη μας και προσπαθούμε να αποκρυπτογραφήσουμε.

Και στις δυο νουβέλες υπάρχουν πλούσιες αναφορές σε αρχαίους φιλοσόφους και στους αγαπημένους της Ορφικούς. Ο Νίτσε και η σκέψη του, που τη συγκλόνισε λειτουργεί με τρόπο καίριο, ίσως γιατί υπήρξε ο πρώτος φιλόσοφος που έστρεψε το βλέμμα του στους προσωκρατικούς και ιδιαίτερα στον Ηράκλειτο και επιδίωξε να ασκήσει αρνητική κριτική στο Σωκράτη και στην κυριαρχία του ψυχρού ορθολογισμού.

Η αρχή της ζωής και του θανάτου παραμένει πάντοτε ζητούμενο, όπως και η αρχή του κόσμου και του νοήματος της ζωής. Στην πρώτη νουβέλα που είναι ένα ταξίδι στον τόπο των νεκρών, όπως έγινε με τον Οδυσσέα και το Δάντη, επιλέγει έναν συγγραφέα που ποτέ δεν ολοκλήρωσε το έργο του. Είναι ένας αδύναμος άνθρωπος, ανίκανος να αισθανθεί τον πραγματικό έρωτα, περιφέρει το σαρκίο του και τελικά καταλήγει να κλειστεί και να πεθάνει σ' ένα υπόγειο.

Ζει σ' έναν συμβατικό γάμο και μόνος του, όταν δυο έξοχες γυναίκες του δίνουν την ευκαιρία να βιώσει τον ψυχικό και σωματικό έρωτα, αποδεικνύεται αδύναμος και μικρός. Η αφήγηση είναι πολύτροπη και πλούσια και η γλώσσα της ενσωματώνει πολλές αρχαιοπρεπείς εκφράσεις. Υπάρχουν κοινά στοιχεία με τον Ντοστογιέφσκι που η Ελένη Λαδιά έχει ιδιαίτερα μελετήσει.

Πάντως ο έρωτας είναι μια χαρμολύπη και ένα κεραυνός που σε κατακαίει. Μόνο οι δυνατοί αφήνονται στη λάμψη του και καίγονται. Όμως, όταν εκείνοι είναι δημιουργοί, φωτίζουν τις δικές μας ψυχές. Η νουβέλα γράφεται με την αγωνία της συγγραφέως να ολοκληρώσει το έργο της πριν τον καθορισμένο φανταστικό θάνατο καθώς η έμπνευση πρώτη φορά αρνείται να της δοθεί.

Η δεύτερη νουβέλα αποκαλύπτει τον πραγματικό έρωτα ανάμεσα σε δυο συγκινητικές ψυχές που μένουν ενωμένες μέχρι το θάνατο, ταξιδεύουν στον κόσμο, αλλά και στις φιλοσοφικές αναζητήσεις και κατακτούν μια υπερκόσμια και μεταφυσική δικαίωση. Μέσα στο βιβλίο υπάρχει πάντα η ποιητική φωνή του Δ.Π.Παπαδίτσα, αλλά και η συγκλονιστική σκέψη του Βιτγκενστάιν.

Όπως γράφει η ίδια η πρώτη νουβέλα γράφεται 14 /2/20 « τελείωσε του Αγίου Βαλεντίνου, μετά την επίσκεψή μου στον τάφο των γονέων μου. Γράφτηκε υπό την φανταστική απειλή του θανάτου της συγγραφέως». Και η δεύτερη «τέλειωσε στις 8 Απριλίου 2020. Γράφτηκε υπό την πραγματική απειλή του θανάτου της ανθρωπότητας». Παραθέτω ένα σημείο από την πρώτη νουβέλα.

«Καλά, και ποιος σε εμποδίζει; Αφιερώσου! Πάντα θέλεις ένα σημείο αναφοράς για να ζήσεις» συμπλήρωσε με περιφρόνηση.

«Ναι, θέλω, γιατί μόνο οι μέτριοι άνθρωποι δεν θέλουν και ρουφούν κατευθείαν την ζωή όπως εσύ. Εγώ δεν είμαι μέτριος! Όλοι οι καλλιτέχνες και οι επιστήμονες χρειάζονται ένα σημείον αναφοράς».

Για όσους θέλουν να απολαύσουν ολόκληρο το κείμενο το βιβλίο παραμένει πάντα εκεί για να το χαρούν και να αναζητήσουν τη δική τους αρχή που κάποτε μπορεί να είναι ένα τέλος που ετοιμάζει μια νέα αρχή.

***Ο Ζαχαρίας Καραταράκης είναι φιλόλογος**